

Szerkesztőség és kiadóhivatal

hová a lapba szánt kéziratok
 — reklamációk és —
 előfizetési pénzek küldendők
 — **Maros-Vásárhely,** —
 Szentgyörgy-utca 9. szám.
 — ev. ref. lelkészi lakás. —

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
 ev. ref. lelkész.

TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
 ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:

Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
 „Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:

minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI AR:

Egy évre 4 kor. Negyedévre 1 kor
 Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Dicső király az én Megváltóm!

Dicső király az én Megváltóm,
 Segit, akárhová megyek,
 Csodáiról tudok beszélni,
 Mindenki hadd lássa meg!
 Mindenki lássa meg,
 Mindenki lássa meg,
 Dicső király az én Megváltóm,
 Mindenki hadd lássa meg.

Hú szive úgy boldogit engem
 Mióta véle lehetek,
 Legszebb Ő a kerek világon
 Bár látná mindenki meg!
 Mindenki lássa meg . . . stb. —

Segit, ha a sátánnak töre
 Megejteni készül engemet,
 Dicsérem megmentő hatalmát,
 Mindenki hadd lássa meg!
 Mindenki lássa meg . . . stb.

Övé a szívem és az éltöm,
 Csak Őt szolgálom úntalan,
 Hisz lelkemet csak Ő menté meg,
 Dicső királyom, Uram!
 Mindenki lássa meg,
 Mindenki lássa meg,
 Dicső király az én Megváltóm,
 Mindenki hadd lássa meg.

Van-e a nőnek feladata az egyház munkájában?

Írt a Bethania-egylet közgyűlésén felolvasta: Vargha Gyuláné.

E kérdés megvizsgálásánál, tárgyalásánál és eldöntésénél bizonyára nagy mértékben befolyásolni, sőt irányítani fogja gondolatainkat az az álláspont, amelyet eme másik kérdéssel szemben elfoglalunk: mit értünk az egyház alatt? Pusztán a látható, földi egyházat-e, vagy pedig azt a magasabb szervezetet, az úgynevezett „láthatatlan egyház”-at, melyet a Szent Írás „az Úr Jézus testének és teljességének” nevez, míg viszont az Úrról azt mondja, hogy „Ő az Anyaszentegyháznak Feje.” (Ef. 1: 22—23.) Azt hiszem, az igen tisztelt értekezlet tagjai egyetértenek velem, midőn kijelentem, hogy fölvetett tárgyunk megvilágítása céljából szükséges, hogy mind a kettőt tekintetbe vegyük, de egyúttal mint főfontosságú dolgot hangsúlyozzuk, hogy bár a földi egyháznak az volna a célja, hogy a láthatatlan egyháznak legyen látható alakja, azért ez a kettő egymást soha teljesen nem fődözheti.

Már magában véve az a tény, hogy a Krisztus Anyaszentegyháza különböző egyházakra van szakadva, eléggé bizonyítja, hogy egyik sem képviselheti a maga teljességében a Krisztus Anyaszentegyházát, mert ha ezt állítanók, akkor abba a hibába esnénk, a mit a római katolikusoknál annyira s oly méltán elítélünk, hogy a magunk egyházát tartanók az „egyedül üdvözítő” egyháznak. Bármilyen nagy hálaival emlékezünk is meg Istennek csodálatos kegyelméről, a melylyel a reformációt véghezvitte s így sok léleknek módot nyújtott arra, hogy a megtisztított földi szervezetben könnyebben megtalálhassa az isteni igazságokat, azért azt mégis tudnunk kell, hogy a földi egyház csak keret, eszköz, út lehet arra, hogy mint az isteni igazságok letéteményese ez igazságokat minden egyes lélekkel megismertesse és azt azoknak elfogadására vezesse. Épen protestáns egyházainknak, melyek tiszta, bibliai alapon állanak, nem volna szabad elhomályosítani az a bibliai igazságot sem, hogy bármely földi egyházba tartozunk is, a Krisztus igazi Anyaszentegyházába csakis az által a lelki folyamat által juthatunk be, melyet a Szent-Írás megtérésnek vagy újjászületésnek nevez. A milyen mértékben ezt a fontos igazságot hirdetik, előtérbe állítják s az Isten Szent Lelkének megsegítő ereje által érvényesítik, olyan mértékben tudják magokat azonosítani a Krisztus láthatatlan egyházával, mely csakis újjászületett, a Krisztus váltságát elfogadott s ennek alapján a Krisztussal élő hittel egyesült lelkekből állhat. Fájdalom, ezt az alapvető igazságot azonban, protestáns egyházainkban is sokszor és sokféleképen elhomályo-

A Bethania-egylet Budapesten igen áldásos munkát fejt ki főleg az élő ker. szövetség ügy terén az egész országot érintőleg. E cikk írója szerkesztője egyúttal a „Mustármag” c. ev. ker. apnak, melynek előfizetése 2 kor. egy évre.

sítják, háttérbe szorítják, sőt nyíltan meg is tagadják. A kik így gondolkoznak, azok mitsem tudnak „láthatatlan egyház”-ról s szerintők ez a kérdés is, hogy van-e a nőnek feladata az egyház munkájában, a nőnek pusztán csak a földi egyházzal való viszonyára vonatkozhatik. S mi lehetne itt a nő feladata? A nő nem lehet lelkipásztor, nem lehet presbiter vagy egyházigazgató, világos tehát, hogy az egyház érdekében más munkát nem végezhet, minthogy legföljebb egy-egy szép úrasztal takarót, vagy szószék-díszí himez. Egyébként pedig az van kimondva a bibliában, hogy „az asszony a gyülekezetben hallgasson.” Ezt az elvetést azért szeretem, mert a bibliában van s így megtartja a kérdés tárgyalását a bibliai talajon, a melyen én azt, hívőkkel és hitetlenekkel szemben egyaránt, tárgyalni akarom.

Ha igazán bibliai talajra helyezkedünk s nem csak egyes, nekünk épen alkalmasnak tetsző mondásokat ragadunk ki a bibliából, akkor tapasztalni fogjuk, hogy a Szent-Írásban igen jól meg lehet különböztetni, hogy mely parancsok vonatkoznak a „láthatatlan egyház”-ra, vagyis a Krisztust élő hittel befogadott lelkek közösségére s mely parancsok a látható, földi egyház szervezetére és rendtartásaira. Sehol, ahol akár maga az Úr Jézus, akár az ő Lelke által ihletett apostolok az Isten országába való belépésről, az abban való élet feltételeiről, az Úr Jézusról való bizonyosságtételről, az Ő országának szóval vagy cselekedettel való terjesztéséről szólnak, sehol nem látjuk, hogy különbséget tennének férfi és nő között. Mikor az Úr Jézus azt mondja: Jöjjetek én hozzám mindnyájan és vegyétek föl az én igámat, (Máté 11: 28—29) vagy azt hogy: „Menjetek be az örök életre a szoros kapun” (Máté 7: 13) vagy azt, hogy: „Ha valaki ujonnan nem születendik, nem láthatja Istennek országát”, (Ján 3: 3.) akkor sehol sem láthatjuk annak nyomát, hogy ezek a kijelentések pusztán férfiakra vonatkoznak s a nők abból ki volnának zárva. Sőt az a körülmény, hogy az Úr Jézus az Ő üdvösségre hívó szavait nagyon gyakran hangoztatta nagy tömegek előtt, a melyekben nők is voltak, továbbá hogy az Ő kíséretében állandóan voltak nők is, kik neki „az ő javaiból sáfárokodtak” (Luk. 8: 3) „neki szolgáltak” (Máté 27: 55), mindez arra mutat, hogy az Úr a nőket is reá akarta vezetni az üdvösségnek amaz útjára, melyről így szól:

„Én vagyok az út”. (Ján. 14, 6.) Semmi kétség tehát, hogy a nők is el vannak hívva, hogy hit által élő közösségbe lépjenek az Úr Jézussal, hogy így belépjenek az Isten országába s tagjai legyenek a Krisztus amaz igaz Anyaszentegyházának, melynek feje maga a Krisztus. S hogy mint ilyeneknek, bizonyosságot is kell tenniök hitükről és lelki tapasztalataikról, arra maga az Úr Jézus megadta az indítást nem csak az által, hogy a Róla való vallástételre szólít fel mindenkit, általánosságban is, hanem avval is, hogy a

samáriai nő vallástételét egy egész falu fölébresztésére használja fel, továbbá az Ő fejét drága kenettel megkenő Máriának eme cselekedetét, melylyel az Ő személyéhez való ragaszkodásának kifejezését még a szegények segítésénél is előbbre helyezte, megdicséris azt mondja róla, hogy „valahol az egész világon az evangelium prédikáltatik, a mint ez én velem cselekedék, az is hirdettetik” (Máté 25: 13.) Hát az a felséges tény, hogy az Úr az Ő dicsőséges feltámadásának hírül adását legelső sorban is Mária Magdolnára bizza, nem jobban magyarázza-e minden beszédnél azt az igazságot, hogy a nő is hivatta van arra, hogy a megfeszített és feltámadt Jézusról bizonyosságot tegyen, s így a Krisztus Anyaszentegyházának terjedését előmozdítsa.

Az Úr Jézus menyemenetele után a tanítványok, engedve az Ő parancsolatának, egyelőre Jeruzsálemben maradnak s várják a megígért Szent-Lelket. S itt látjuk azokat a felséges ima-órákat, a melyeken „mind egyetemben foglalatosak az imádkozásban és könyörgésben az asszonyokkal egybe”, s a melyeknek következménye volt, hogy mikor „mindnyájan egy akarattal együtt valának . . . megtelének mindnyájan Szent-Lélekkel” (Csel. 1: 14, 2: 1—4.) Péter apostol világosan látja ebben a Jóel prófétának adott ígéret beteljesülését: „Kitöltök az én Lelkemből minden testre és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok. Az én szolgálóimra és szolgálóleányimra töltök ki azokban a napokban az én Lelkemből és prófétálnak.” (Csel. 2: 12—18.) „Prófétálnak”, a mi bibliai nyelven annyit tesz, hogy az Isten Szent Lelkétől megihletve hirdetik az Isten akaratját az Írások szerint, vagyis hogy röviden fejezzük ki magunkat: az Írást magyarázzák. Fülöp evangelistának négy leánya külön is meg van említve, mint olyanok, a kik így prófétálnak. (Csel. 21: 8—9.) Az első keresztyén gyülekezetben találkozunk Priscillával is, Ákvila feleségével, a ki férjével együtt tanítja az ékesenszóló, buzgó és szorgalmatos Apollóst az Úr utainak mélyebb megismerésére, s a ki e szerint élő példa arra, hogy az Úr az Ő Szent-Lelkét nőnek is adhatja olyan módon is, hogy az Isten üdvtervét és annak mély igazságait megismerve, ezt másokkal is közölhesse. A nőnek más irányban való munkálkodásával is találkozunk az első keresztyén egyházakban. Tabitha ruhákat varr a szegényeknek és alamizsnálkodik, Lidia házába fogadja az üldözött tautiványokat, Mária, a Márk anyja imádkozó összejövetelet rendez házában. Látjuk tehát, hogy az Isten országába való munkafelosztásban is ugyanaz a törvény érvényesül a nőnél, mint a férfinél; hogy t. i. „különbségek vagynak az isteni erőknek ajándékiban” (I. Kor. 12: 6.) s bizonyára az a nő, a ki isteni elhívás nélkül, a saját erejének megmutatása, vagy a maga dicsőségének keresése céljából vállalkozik valamely munka elvégzésére az Isten országának terjesztésében, az nagy hi-

bát követ el, s nagy károkat okozhat a maga lelkének és másokénak épen úgy, mint magának az Isten országa szent ügyének. De merem állítani, hogy ez a törvény épen úgy fennáll a férfira nézve is. Valamint hogy világos az is, hogy a talentumok hűséges forgatásáról, vagy azoknak gyáván és hűtlenül való elrejtéséről szóló példázat sem szólhat csupán férfiaknak, dacára, hogy a példázatban szolgák, tehát férfiak vannak például felállítva. Mert ebből a körülményből azt következtetni, hogy ez csak férfiaknak szól, épen olyan hiba volna, mint a tiz szüzlől mondott példázat azt hinni, hogy külső hitvallásuk mécsesét a Szent-Lélek olajával újra meg újra megtölteni csak épen nőknek szükséges.

(Folyt. köv.)

Egy álmatlan éj.

1785-dik év nyarán történt. Meleg enyhe éj ereszkedett London utcáira és az ezen óriási várost környező mezőkre. A nap zszibongása rég elnémut. Csak elvétve hallatszott egy-egy kocsi zöreje, mely messzire áthatá az éjt. Az utcák csöndesekké s pusztákká lőnek. Csak itt-ott sietett rajtuk keresztül egy magányos vándor. Honnan jött, hová ment? A vigság mámorában késett-e el és most siet haza, hogy fekhelyét keresse föl? Vagy szerettei egyikének beteg-ágyától jó talán és orvost akar oda hívni? Vagy talán a bűn és gonoszság ösvényén bolyong, mely sötétben rejti magát? Én nem tudom. A csillagok tisztán s aranyosan világítanak le a kék égről. A csillagok látták, de ők sem tudták De a csillagok felett egy őrszem örködik, mely mindent lát. Izrael őrzője az, ki nem alszik, se nem szendereg. A mindentudó Isten az, ki a távolból is megérti gondolatinkat és minden tetteinket felülről látja.

London külvárosainak egyikében egy alacsony házikó állott. Látható volt, hogy itt csak igénytelen szegény emberek laktak. Kicsi nyomorult szobácskába lépünk, mely két ágyat és ezenkívül csak a legszükségesebb és igen szerény házieszközöket tartalmazá. Ezen ágyak egyikében 12 éves leányka feküdt. Aludni nem tudott, nyugtalanul hanykolódott egyik oldalról a másikra. Végre az anya, ki a másik ágyban feküdt, figyelmes lön és kérdé: „Mari, kedves gyermekem, tán beteg vagy?”

„Nem, kedves anyám, én egészséges vagyok és jól érzem magamat!”

„De gyermek, hát miért nem alszol?” kérdé ismét az anya.

„Nem tudom, de nem alhatom”, volt a felelet.

„Csak feküdj egészen csöndesen s türelemmel” szölt az anya, „akkor majd szemeidre jő az álom.”

A kis leány nem felelt. Egész csöndesen feküdt. De az álom csak nem akart jönni. Végre halk hangú sirás és zokogás hallék ágyából. Anyja, ki ezt látá,

gyorsan felugrott s leányához sietett. Ágya szélére ült, szeretettel fogá kezeit és szólt: „De kedves Marim, mi lelt? Miért sírsz?”

Leánya eleinte szót sem felelt. Hangosabban s erősebben sirt, mint előbb. Végre azonban elfojtá könnyeit s anyja ismételt aggódó kérdésére így felelt: Oh édes anyám, én nem aludhatom, folyton szegény atyánkra kell gondolnom. Most már oly régen van börtönben. A gyermekek mondák, hogy tán nem is látjuk őt soha többé. Pedig én oly igen szeretem szegény atyámat! Azért vagyok oly szomorú s azért nem tudok aludni. „A gyermek beszéde az anyát is emlékezteté ama fájdalomra, melyet ő szóltanul, némán hordott szívében. Leánya ágyára borult s őt karjaiba zárta. Azután azonban könnyei forróan s szenvedélylyel törtek ki. És így sirt sokáig a csöndes nyári éjben az anya és a gyermek együtt. Végre Mari szólt: „Tudod-e anyám, mit hallottam én ma minden szükségben csak az Urhoz folyamodjunk s imádkozzunk. akkor örömmel fog minket hallgatni s rajtunk segíteni. És ha ketten egyesülnek az imádságban, akkor az oly erős és meghallgatható leend. Oh édes anyám, imádkozzunk együtt, hogy a jó Isten segítsen szegény atyánkon. Kérjük őt, hogy vezesse ki atyánkat a börtönből és adja őt vissza nekünk. Mit gondolsz anyácskám? Nem hallgat-e meg minket a jó Isten?”

Az anya mélyen megilletődött gyermekének kérdése által. — Oh ő már annyiszor és oly hön imádkozott férje megszabadításáért. Mindeddig az Ur nem hallgatá meg őt. De azért még hitét nem veszíté el. Térdre esett gyermeke ágya előtt, és együtt imádkoztak. A meleg lágy szellő, mely a szobácskába a kis ablak mellett elsuhant, nem hallá az imáját. A kis aranyos csillagok, melyek a kék égről levilágítottak, nem érték meg. De egy mégis meghallá; megérté. Az a mindentudó isten volt, kiről az van írva: „Nincs nyelvünknek egy szava sem, mit Te oh Uram, nem tudnál.”

Rövid, de szomorú e történet. Remmington Jánosnak kis boltja volt, mit apjától örökölt, midőn megházasodott. A kereskedés, mit benne üzött, szerényen, de mégis elegendően jövedelmezett neki. Szorgalmas, rendes ember volt. Fiatal neje hiven, csöndesen dolgozott a kis háztartásban. Azután rossz, gonosz idők jöttek. Az apa rossz társaságba keveredett és megszoká az italt. Felesége könnyei, kérelmei nem tarthatták vissza, nem menthették meg őt. Lépésről-lépésre sülyedt mindinkább a vétek romlottságában. Nélkülözés és szegénység huzódott a kis házba. A csöndes boldogság, mely előbb betölté, eltűnt. A férj csak igen ritkán jött haza. Ha otthon volt, sötétén, rossz kedvvel járt ide s tova. Hiába busult a szegény asszony, és sirt éjjel nappal, gondban keservben. Végre megtörtént a nehéz, fájdalmas csapás. Remmington János néhány pajtásai társaságában hamis pénzt készített. A vétkeket felfedezték s börtönbe zárták. Az ítélet kimondatott felettek. Angolország szigorú törvényei szerint kötél általi halálra

hangzott. A szegény asszony ezt hallá, de elhallgatá gyermeke előtt. Nem tudott erőt venni, hogy leányával e rettentő szomorú hírt közölje. Még mindig remélt, hogy a király megkegyelmez szegény elcsábított férjének!

Igy feküdt az anya sirva, gyermeke ágya előtt. Így imádkoztak ők együtt forró szenvedélyes könyvek közt az éj csöndében. A szellő nem hallá imájukat. Az ég csillagjai nem érték meg. De fölszállt az a kék égbe az irgalmas Isten trónja elé.

II.

Ugyanazon nyári éj van. London egyik pompás városrészében egy szép ház áll. Külsején azonnal látható, hogy itt előkelő, gazdag nép lakik.

Kellemes, barátságos szobába lépünk, mely gazdagon díszítve és az élet minden lehető kényelmével van ellátva. Két ágy áll itt. Ezeknek egyikében 12 éves leányka fekszik. Nem tud aludni, hanem egyik oldalról a másikra veti magát nyugtalanul. Végre anyja, ki a másik ágyban fekszik, figyelmes lesz reá s kérdi: „Alice, kedves gyermekem, beteg vagy?” „Nem, édes anyám, egészen jól érzem magam és egészséges vagyok”, felelé leánya.

„De gyermekem, miért nem alszol?” kérdé az anya tovább. Aggódva kel fel, leánya ágyához lép s enyelegve, kezével annak virágzó arcát simogatja. A leányka gyöngéden csókolja meg a szeretett anya kezét és így szól: „Ah én nem alhatom. Oly boldog s örömitelt vagyok, szeretett anyám. Mai születésnapomat nem felejtethem el. Meg mily öröm volt az, midőn az anyácskám s anyácskám által számomra gazdagon megrakott asztalt megpillantám. És mily szépek azon ajándékok, melyeket ti adtatok nekem, sokkal szebbek s gazdagobbak, mint a milyeneket reméltem, sokkal több, mint a mennyt megérdemlék! És tudod-e anyácskám? a délután és az este csodálatos volt! Oly kedves volt tőled, hogy meghívád minden barátnémat! Mily szépen játszánk együtt, mily jól mulatánk! És a jó papa meg oly nagy örömit szerzett nekünk a szép sétakocsizással. Oly boldog s vidám vagyok. Csak jó kedves anyám és oly pompás papám van nekem. Ah úgy szeretlek is én benneteket ezekért.

A boldog anya átölelé s gyöngéden megcsókolá leányát. Aztán így szólt: „Te a mi jó kedves gyermekünk vagy! Azért örömmel szerzünk neked örömit, és a mai napon veled s kis barátnéiddal szívből örvendünk. De most aludnod is kell, kedves kis Aliceom!”

A kis leány megcsókolá ismét anyja kezét s mondá: „Hisz örömit alszom. De neked s édes papámad sok örömit szeretnék tenni. És most itt fekszem s gondolkozom, hogy mint lehetne leginkább.”

„A legnagyobb örömit édes Aliceom”, mondá anyja, „akkor teszed szüleidnek, ha jatos, szorgal-

mas, szofogadó gyermek vagy. A jó Istent kell kérned, hogy mindinkább azzá tegyen téged.“

„Ezt szives-örömezt akarom, édes anyám,“ szólt Alice. „Ezt még ma teendém. De neked és kedves atyámnak még nagy és különös szeretetemet szeretném bizonyítani, csak nem tudom, mint fogjak hozzá.“

„Imádkoz atyáért s értem!“ felelé anyja. „Az a legjobb s legkedvesebb, mit értünk tehetsz! Imádkoz különösen kedves atyáért, hogy az Isten őt még sokáig megtartsa nekünk s áldja meg gazdagon. Mert az ő szerencséje a mienk is. És most aludj szeliden, jól, szeretet gyermekem!“ Ismét gyöngéden megölelvén s megcsókolván leánykáját, visszament ágyába.

A hálószobában csend lőn. Alice kezeit összekulcsolva és szivből imádkozott, hogy a jó Isten anyját és apját tartsa, áldja és jutalmazza meg gazdagon azon szeretetért, melylyel gyermekek iránt viselkednek. Ő csendesesen, de buzgóan s bensőleg imádkozott. Eközben ismételtén suttogá: „Ah mily boldog vagyok!“ s végre elaludt.

A nagy kertben, mely apja háza mögött feküdt, a lány meleg nyári szellő fuvallatától susogtak a fák. A szellő, mely az ablak mögött elsuhant, nem hallotta a kis leány imáját. Az aranyos csillagok, melyek a kék égről levilágítottak, nem értették meg. De egy mégis meghallá s megérté. Az a hű Atyaisten volt, ki az égben lakik és egyaránt figyel szomorú vagy vidám gyermekei kérésére.

Folyt. köv.

„MÜVELÖDÜNK“ . . .

Török Pista bácsi
Óreg harangozónk
Kezében a harang
Szomoruan kong, kong . . .
Huzza minden reggel
Huzza hűségesen,
S fájdalom! — a templom
Mindennap üresen.

A harangok szava
Elszáll szerte, messi.
De ki hallgat rája?
Senki, sehol senki.
Mi az oka? kérded,
Az, hogy „művelődünk“ (?)
A hit és a vallás
Távol jár már tőlünk

Minek ma már ima?
És minek a templom?
El nem hagyom érte
„Sok sietős dolgom . . .
Így beszélünk mostan
Másmint úgy, mint itten
Csoda e hát, hogyha
Elhagyott az Isten! ?
M-Péterlaka 1908.

S. Váradi Albert.

Kegyesség útja.

A hamis utmutatók.

Egy harcos beszéli el az 1866-iki háborúból, mily nehéz volt a helyes utat megtalálni. Az ellenség az útjelzőket t. i. elfordította, hogy a katonák eltévedjenek. Épen úgy tesz az ördög is. Itt állít fel egy útmutatót e felírással: „a szerencséhez“, „a gazdagsághoz“ stb. És mi az igazi célja? Nyomor. — szegénység — kétségbeesés. Megcsalt emberek! Jézus szól: „Én vagyok az út, az igazság és az élet! Engedd Tőle vezetni magad, soha sem fog megcsalatni.“

Három paizs.

Az erkölcstelenség ellen egy tapasztalt férfiú három pajzsot ajánl, egy fából, ezüsből és aranyból valót. A fából való paizs a munka, a becsületes, hű és megfeszített munka. A henyélés minden bűnnek kezdete és az ördög lócája és a korhadó fában fészkelnek a férgek legszivesebben. Mint a rothadt mocsárban az undorító férgek úgy szaporodnak a gonosz és gyalázatos gondolatok a lusta lélekben. Az ezüst paizs a benső gyermeki imádság az égi Atyához. Az imádság lelke segít a tisztátalan lelkeket kiűzni. Az ima segít harcra és győzelemre. Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne esetek!“ nem hiába figyelmeztet az Úr. És az arany paizs. Az Krisztus keresztje, a mely jelben győzni fogsz. Avagy tud valaki a Megfeszítettre való gondolattal a tisztátalanság szolgálatába lépni?

Egyháztársadalmi élet.

— A Bethánia egyesület szeretetvendégsége, közgyűlése, imaórája és Isteni tisztelete Budapestén március 24—25. Ez egyesület terjeszti ma Magyarországon legtisztábban a valódi keresztyénséget, Isten országát, a mit az ez alkalommal tartott imaóra bizonyított legjobban. A Jézusban bűnbocsánatot, üdvösséget nyert boldog, szeretetteljes asszonyok, leányok, férfiak, ifjak imái. Együtt az Ur lábainál, egyszerű szavakban köszönték a kegyelmes Mennyei Édes Atyának az áldásokat, örömeiket, miket adott és kérték, a miket óhajtottak. A gyermekek beszéltek atyjokkal.

A keresztyén élet nem szomorú, másokat bíráló unalmas foglalkozás, ilyen a világ foglalkozása. A keresztyén élet öröm, boldogság, szeretet, tisztaság. Az ima Istennek köszönet, Istentől kérés (Oh kedves testvérem! hányszor imádkoztál akár csak 2—3 szót úgy, hogy mindjárt válaszolt is az Isten neked? Mikor így imádkozol először, akkor tudod mi az imádság?)

A Bethánia egyesület imaóráján így imádkoztak. Kinek köszönni valója volt, köszönte Istennek, kinek kérni valója, kérte. Ott volt a református egyház kicsiben úgy: a milyennek kellene legyen mindenütt. Az ember, a mig csak külsőleg tagja egyháznak, addig nem is sejtí annak

értékét. Addig halott lelkileg az ember. Mikor az *anyaszentegyház anyja* lesz az embernek, *ujjászüli* lelkileg: akkor tudja annak értékét. Mikor tud imádkozni: köszön Istennek és kér Istentől, mikor Jézust elfogadja Megváltójának. És *Jézussal életközösségbe* lép. Hibáit, bűneit, miket azelőtt nem is tudott hibának, bűnnek, de lelkét, életét zavarta, ölte: az Ur megmutatja az embernek. Megmondja: ez a hiba életedben, ez zavarja boldogságod. Az ember ingadoz, hogy elhagyja, ne hagyja? Alázatosan szeresd az Urat és erőt ad, hogy hibádról lemondj és boldog légy. Életed az Ur tisztítja. Haragos, fősvény, részeges, tékozló, hanyag! Ne félj, az Ur szeret, nagyon szeret: meg akar tisztítani, Isten gyermekévé tesz. Ha Isten gyermeke leszel, akkor leszel igaz református is. A lelki élet ép olyan valóság, mint a testi élet (nem elmélet), de míg nem születik valaki testileg, addig nem tud semmit, míg lelkileg is nem újjá születünk, addig nem tudhatunk arról semmit.

A szeretetvendégségen, mint az első keresztyének, szeretettel vendégeskedtek közös hozományaikból. Ima, ének, bibliaolvasás, vers, szeretetteljes beszélgetés töltötte be. (Oh, aki ide megy, nem kívánczik még a pesti híres színházakba sem többé. Csodálkozik hazajöve, mikor azt kérdik: melyik színházban volt: „Oh mennyivel jobban voltam én“ — gondolja)

A közgyűlésen 2 értekezlet volt, Vargha Gyuláné, ez az igazi papnő a „nő szerepéről az egyházban“, (amit lapunk mai száma közöl.) Kovács Lajos az ifjúság megmentéséről értekezett. Az egylet beszámolt, hogy vidéken is alakultak Bethania-egyletek, melyeknek tagjai, mivel őket annyira szerette a Megváltó, hogy meghalt érettök a keresztfán: ők is szeretni és követni akarják őt. Beléptek az élő keresztyén szövetségbe. Mindennap imádkoznak, mindennap olvasnak bibliát, hogy erősödjenek azon elhatározásukban, hogy mindenütt úgy élnek, mint keresztyén asszonyhoz, férthez, leányhoz stl. illik. Fontoljátok meg kedves református testvéreim e fogadást. A konfirmációi fogadásotok ez ismét megismételve. Azért nem vagyunk boldogok, mert nem tartjuk meg s mikor megtartjuk e fogadást, akkor boldogok leszünk s boldog lesz egyházunk is.

Magyari Árpád.

H i r e k.

Olvasd a Bibliát.

Isten Jákobnak új nevet ad.

Mózes I. K. 32: 9—12 és 22 — 30.

Több mint húsz évet töltött Jákob Mesopotamiában; az Isten megáldotta ez időben érdemén felül; volt nagy családja, sok szolgálója, sok nyája. Megjött az idő, hogy az Ur hazaszólította ismét. Sok veszedelem várt most reá. Lábán üzőbe vette, hogy további szolgálatra kényszerítse; bátya még mindig haragot tartott vele. De a legnagyobb baj az ő saját szívében

rejlett, még nem szabadult meg az ő ember természetétől. Isten azonban itt is bizonyította csodás ujáteremtő hatalmát.

Magyarázó jegyzetek.

I. Jákob tusakodása. Isten sok áldással halmozta el Jákobot, Az Ur minden jóságával, kegyelmességével megtérésre akar minket bírni Jákob elismerte ugyan, hogy kisebb az Ur jótetményénél, hogy azokat nem érdemelte meg. De ez még nem volt az igazi megtérés; még mindig ellene állt az Ur elkének, ha az arra akarta indítani, hogy kerresen teljes bűnboesánatot, hogy kezdjen új, megszentelt életet; Azért az Isten most ujj állott elébe, mint hatalmas ellenség. A tusakodás alatt megismerte Jákob, milyen sötétség uralkodik még lelkében s addig nem szünet meg buzgón imádkozni, míg békeséget nem talált. Van-e a mi életünkben olyan bűn, ami még elváaszt Istentől? Megmondjuk, ha az Isten megáld, ez már jele annak, hogy az Isten meg van velünk elégedve. Vizsgáljuk meg önmagunkat; buzgó imádsággal ragadják meg a szövetség angyalának, a mi Megváltónknak kezét és ne bocsássuk el, míg nekünk is békeséget nem ad szívénkbe.

II. Jákob új élete. Jákob, mint az egészen új ember hagyta el a tusakodás helyét. Isten nem volt már az ő ellensége, hanem ő maga lett az Isten harcosává. Szívében elmúlt a bűn sötétsége s a helyett ott ragyogott az isteni kegyelem fényessége. Nem rettegett többé Ézsautól, mert megbékült az Istennel. Azt mondhatja: Istent láttam színről színre; Istent pedig csak azok látják meg, a kiknek szívek tiszta. Ha Jézus Krisztus megtisztít mindenkit, akkor nekünk is van ilyen Peni- elünk, akkor nekünk is új nevet ad, — az Isten gyermekeinek és Isten harcosainak új nevet. Ez a név fel mennyben, ez a névsérthetetlené tesz minden ellenséggel visz szemben. Napoleon császár midőn egyszer szemlét, elejtette a kantárszóját s a megvadult ló eliramodott vele. Egy közkatona látva a veszélyt magát a lónak vetette s megállította azt. „Köszönöm kapitány ur!“ mondá a császár. „Melyik eziednél?“ — kérdezte a vitéz. A császárnak tettsett, hogy oly hittel, fogadta el a megszólítást s azt válaszolta; „Testőrségemnél.“ Higyjünk mi is az Ur Jézusban, bizzunk kegyelmében, akkor nekünk is új nevet új rangot ad.

— **Lapunk főszerkesztője** a hét folyamán Budapesten időzött, hol fontos tárgyalásokat végzett egyfelől az épen ott időző ref. konvent tagjaival s a főváros ref. egyházában oly szép eredménnyel működő belmissziói munka vezetőivel a július 2-án és következő napjain Marosvásárhelyen tartandó egyháztársadalmi gyűlések és ünnepélyek tárgyában, másfelől az ő fáradozásai folytán a hannoveri Hermann Emil könyvkereskedő által kiadandó képes magyar biblia tárgyában a szintén B.-Pesten időző Hermann Emmillel. Mindkét igen igen nagy fontosságú dolog megérdemli, hogy állandó érdeklődésünk legyen.

— **Gróf Majláth Gusztáv Károly** erdélyi r. kath. püspök Kolozsvárt látogatást tett **Kenessey Béla** főpásztorunknál, értesülésünk szerint s mindnyájunk által örömmel fogadott látogatáson a két főpásztor a ker. felekezettek békés és szeretetteljes együtt működése iránti oha- juknak adtak kifejezést. Vajha tettek is követnék ez óhajt ügy a r. kath. mint ref egyházunk részéről!